

Fővárosi Ítéltábla

5.Pf.20.028/2021/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Téglásy Balázs ügyvéd (cím12) által képviselt Felperes1 (cím10) felperesnek – a dr. Dömény Gabriella kamarai jogtanácsos által képviselt Alperes1. (alperes címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2020. november 17. napján meghozott 21.P.20.121/2019/47. számú ítélete ellen az alperes részéről 48. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti.

Fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a felperes keresetét teljesen elutasítja.

Az alperest a terhére megállapított perköltség és le nem rótt kereseti illeték térítése alól mentesíti, és a felperest kötelezi, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 133.300 (százharmincháromezer-háromszáz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 84.200 (nyolcvannégyezer-kétszáz) forint kereseti illetéket a felperes részleges költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében kérte az alperessel 2007. június 25. napján megkötött deviza alapú kölcsönszerződése érvénytelenségének megállapítását az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás elmaradása miatt. Kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását és az alperes kötelezését 1.402.812 forint túlfizetés visszatérítésére. Álláspontja szerint a Kúria iránymutatása alapján a szerződés nem tartalmaz érthető és világos, egyértelmű tájékoztatást

az árfolyamkockázatról, ezért az árfolyamkockázat felperesre történő terhelése a szerződésben tisztességtelen. Mivel ez a feltétel a szerződés főszolgáltatás körébe tartozik, a szerződés teljes egészében érvénytelen. Másodlagos kereseti kérelmében a kölcsön szerződés részleges érvénytelenségére hivatkozott, amelynek jogkövetkezményeként az elsődleges kérelemben megjelölt összeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes kérte a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a peres felek által Budapesten 2007. június 25. napján megkötött kölcsönszerződést akként nyilvánította érvényessé, hogy az árfolyamváltozásból eredő terhet mindösszesen 20%-os mértékben határozta meg. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 916.158 forint tőkét és 25.000 forint perköltséget, míg ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A le nem rótt illetékről a felek pernyertessége arányában határozott. Indokolásában megállapította, hogy a felek közötti szerződés egyedi részében található feltételek közül az árfolyamváltozásra csak abból lehet következtetni, hogy a kölcsönszerződés deviza alapú szerződés, valamint hogy a törlesztőrészlet változása két tényező, a CHF Libor és a CHF árfolyam függvénye. Ez a tájékoztatás azonban nem felel meg a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében, valamint a 2/2014. PJE határozatban írt kritériumoknak. Az elsőfokú bíróság a felperes álláspontját osztotta, amely szerint az egyedi szerződésben elhelyezett, az ÁSZF 7. pontját módosító rendelkezésekben szereplő számítási képletek és azok egyes elemeit magyarázó szöveg nem alkalmasak arra, hogy az árfolyamváltozás jellegét és tényleges hatását, tehát a valós kockázatot bemutassák, ezért nem felelnek meg a világosság és érthetőség követelményének sem. Az ÁSZF módosítás egyedi szerződésbe emelt része nem határozta meg, hogy mit jelent az árfolyamváltozás, és azt sem, hogy annak mi a kockázata. A számítási képlet alapján sem állapítható meg, hogy miből eredhet még árfolyamváltozás, és az hogyan a hat a törlesztőrészletekre, illetve a még nem esedékes tőkére. Az elsőfokú bíróság ezért megállapította, hogy az egyedi szerződésben nincs olyan írásba foglalt tájékoztatás, amely megfelel a 2/2014. PJE határozatban rögzített elvárásoknak. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az alperes nem csatolt olyan ajánlati dokumentumot, amelyet a felperes is aláírt volna. Az alperesi előadással szemben a felperes személyes meghallgatásakor úgy nyilatkozott, hogy egyik alkalommal sem kapott ilyen tájékoztatót. A perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes részére tájékoztató szórólapot átadta, és ennek átvételét felperes aláírásával igazolta, az alperes azonban e bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, az általa indítványozott tanúbizonyítás pedig a tanú külföldre költözése és a szerződéskötés óta eltelt idő miatt eleve eredménytelennek bizonyult, ezért azt az elsőfokú bíróság mellőzte. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt az alperesi érvelést, hogy a felperes maga ismerte el az árfolyamkockázati tájékoztatás megtörténtét az 1. számú megállapodás aláírásával. Az alperes által hivatkozott „Indítson velünk” szórólap nem a szerződés része, az szerződési feltételeket nem is tartalmazhatott, ezért erre az 1. számú megállapodás ki sem terjedhetett. Ezen megállapodás nem volt alkalmas annak kétséget kizáró igazolására, hogy a felperes részére az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség körében szóban, világosan és egyértelműen feltárták a kockázat jellegét, mibenlétét, a törlesztőrészletekre és a tőketartozásra gyakorolt hatását, amelynek tudatában a felperes korlátlan kockázatot vállalt. Az árfolyamkockázatot a felperesre terhelő szerződési feltétel ezért a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján semmis. A főszolgáltatást meghatározó feltétel semmisségéből következően a szerződés az érvénytelen rész nélkül nem teljesíthető, ezért az egészében

semmis a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság az érvénytelenség okát a Ptk. 237. § (2) bekezdése és a 6/2013. számú PJE határozat 4. pontja alapján úgy küszöbölte ki, hogy meghatározta azt az árfolyamkorlátot, amely mértékig a felperesnek az árfolyamváltozásból eredő kockázatot viselnie kellett. Az EUB gyakorlata alapján az észszerűen eljáró, gondos fogyasztó által is felmérhető árfolyamváltozás mértékét a szerződéskötéskori árfolyam 20%-kal növelt mértékében, és a felperes túlfizetésének mértékét a szerződés forintosításáig 464.438 forintban állapította meg. Ez a túlfizetés 2590,72 CHF-nek felel meg, amelyet az elsőfokú bíróság a fennmaradó tőketartozásból vont le, így a felperesnek a 2015. évi CXLV. törvény (DH7 törvény) szerinti forintosítás időpontjában 148,14 CHF tartozása állt fenn, amely 256,47 HUF/CHF árfolyam mellett 37.993 forintot tett ki. A felperesnek ezt követően 2016 januárjától ismét túlfizetése keletkezett, mégpedig összesen 916.158 forint összegben, amelyet az alperes köteles visszatéríteni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes kereseti kérelmének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Másodlagosan kérte a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását. Előadta, hogy a szerződés érvénytelenségével és az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezménnyel nem ért egyet, az elsőfokú bíróság nem a jogszabályoknak megfelelő ítéletet hozott az árfolyamkockázati tájékoztatás körében, továbbá nem vette figyelembe az alperes által becsatolt bizonyítékokat, illetve azokból téves következtetéseket vont le. Az elsőfokú bíróság nem mellőzhette volna az alperes finanszírozási ajánlata tartalmának vizsgálatát. Az alperes a szerződéskötés időpontjában hatályos jogszabályokban előírt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, mivel az akkori jogszabályok nem írták elő, hogy külön íven szövegezett kockázatfeltáró nyilatkozatot kellett volna az ügyféllel aláíratni, elegendő volt a szerződésben megadni a tájékoztatást. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy az egyedi szerződésben nincs olyan írásba foglalt tájékoztatás, amely megfelel a PJE határozatban és a jogszabályban rögzített elvárásoknak. Az elsőfokú bíróság nem értékelte az alperes által becsatolt okirati bizonyítékokat, azaz az egyedi szerződés mellett az annak elválaszthatatlan részét képező ÁSZF-et, a finanszírozási tájékoztatót, a finanszírozási ajánlatot, az 1. számú megállapodást és a kölcsönkérelmet. Az egyedi kölcsönszerződés tartalmazza, hogy a törlesztőrészletek összege a CHF Libor és a CHF árfolyam függvényében változik, amely megfelel a Hpt. 203. § (7) bekezdésében írt feltételeknek. Az alperes eleget tett az EUB C-186/16. számú ítéletében foglaltaknak is, mert a kockázatra történő figyelmeztetés tartalmazta az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztőrészletekre. A 2/2014. számú PJE határozat III.7. pontja nem értelmezhető akként, hogy a tájékoztatásnak minden esetben kifejezetten tartalmaznia kell a korlátlan vagy felső határ nélküli kifejezést. A tájékoztatásból annak kell kiderülnie, hogy bármilyen mértékű árfolyamváltozás és annak következménye a fogyasztót terheli. A korlátlan emelkedés lehetősége magában foglalja azt, hogy ez gazdasági vagy fizetési nehézséget okozhat a fogyasztó számára. Abból a rendelkezésből, amely szerint az árfolyamváltozásból eredő különbözetet az adósnak kell megfizetnie, és ennek nincs korlátja, az a fogyasztó számára világosan következik, hogy bármilyen mértékű változás következményét köteles viselni. A 6/2013. számú PJE határozat szerint az árfolyamváltozás iránya, mértéke nem volt előre látható, nem volt kiszámítható, ezért a pénzügyi intézmény tájékoztatási kötelezettsége nem terjed ki az árfolyamváltozás várható irányára, mértékére, a kockázat reális voltára vagy valószínűségére. A pénzügyi intézmény megfelelően eleget tesz tájékoztatási kötelezettségének, ha felhívja a fogyasztó figyelmét az árfolyamváltozás

lehetőségére, és arra, hogy az árfolyamváltozás esetén növekedhet a fizetési kötelezettsége. A pénzügyi intézménynek arra vonatkozóan sem kellett tájékoztatást adni, hogy az árfolyam változására milyen piaci mechanizmusok és egyéb körülmények hatnak. A perbeli szerződés az árfolyamváltozás lehetőségére vonatkozóan kellően alapos és részletes tájékoztatást tartalmazott. Az elsőfokú bíróság annak ellenre hagyta figyelmen kívül finanszírozási ajánlatban és az A/11. szám alatti finanszírozási tájékoztatóban foglaltakat, hogy a felperes az 1. számú megállapodásban elismerte ezen dokumentumok megismerését. A finanszírozási ajánlat a felperes részére címzett alperesi nyilatkozat, amely tartalmazza azt a figyelmeztetést, hogy az ügyfél a finanszírozási tájékoztatóban foglaltakat is olvassa el. A finanszírozási tájékoztató kifejezett tájékoztatást tartalmazott a finanszírozás kockázatára vonatkozó részében, amely felhívta az ügyfelek figyelmét arra, hogy a devizaárfolyamok változásából eredő kockázatot teljes egészében az ügyfélnek kell viselnie. Az egyedi kölcsönszerződés, az ÁSZF, a finanszírozási tájékoztató és a finanszírozási ajánlat alapján az alperes kellő időben tájékoztatta a felperest az árfolyamkockázatról, a tájékoztatás kiterjedt az árfolyamváltozás mögötti gazdasági mechanizmusra is, így az észszerűen figyelmes fogyasztó mércéjével mérve egyértelműnek kellett lennie, hogy az árfolyamkockázatot kizárólag az adós köteles viselni. A tájékoztatásból kitűnt, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, a tájékoztatás tehát megfelelt a 2/2014. és 6/2013. számú PJE határozatokban és az EUB C-51/17. számú ítéletében foglaltaknak is. Ebben a körben nem volt jelentősége annak, hogy külön kockázatfeltáró nyilatkozat nem került aláírásra. Az alperesi tájékoztatás az átlagosan körütekintő, észszerűen figyelmes fogyasztó mércéjével mérve világos és érthető volt, ekként nem tisztességtelen. Az alperes hivatkozott továbbá arra, hogy a perbeli szerződésnek a DH7 törvénynek megfelelő forintra váltása megtörtént.

Az alperes kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság úgy állapította meg a szerződés érvénytelenségét, hogy azt az ítélet rendelkező része nem tartalmazza. Az alperes vitatta az elsőfokú bíróság által alkalmazott, az árfolyamváltozásból adódó teher megosztásának arányával, illetve az elsőfokú bíróság által adott elszámolásával, ideértve annak bevezetését és eredményét. Fenntartotta, hogy az érvénytelenség esetleges megállapítása esetén a Kúria konzultációs testületének állásfoglalásában szereplő Bubor + kamatfelár figyelembevételével készített elszámolást kell alkalmazni.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet mind jogalapjában, mind összecszerűségében megalapozott, az elsőfokú bíróság teljes mértékben a Kúria iránymutatásai szerint járt el. Tény, hogy a perbeli esetben külön íven szövegezett árfolyamkockázati tájékoztató nem készült, a szerződés sem tartalmaz a kockázattal kapcsolatos magyarázatot, még kockázattelepítést sem, ezért a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglalt legalapvetőbb kritériumoknak sem felel meg. Az EUB C-51/17. és C-186/16. számú ítéletében foglaltak alapján a tájékoztatás megfelelése akkor állapítható meg, hogy ha a pénzügyi intézmény a fogyasztót a szerződéskötést megelőzően kellő időben, az átlátható gazdasági mechanizmus feltüntetésével és az egyéb feltételekben előírt mechanizmusok közötti viszony magyarázatával oly módon tájékoztatja, hogy a fogyasztó képes legyen értékelni a kötelezettségvállalásának gazdasági következményeit és az árfolyamváltozásnak a törlesztőrészekre gyakorolt hatását, a forint leértékelődésének veszélyét, valamint a külföldi kamatlábaknak a törlesztőrészekre gyakorolt hatását. Az alperes a fellebbezésében olyan finanszírozási ajánlatra utal, amelyet a felperes nem írt alá és nem ismerhetett meg. Az alperes arra is megalapozatlanul hivatkozik, hogy az ÁSZF 7. és 7/A. pontjának összeolvasásával megismerhető az árfolyamváltozás mechanizmusa, mert a

Kúria állásfoglalása szerint az árfolyamkockázat nem terheli a fogyasztót, ha a tájékoztatás tartalmát csak több rendelkezés együttes értelmezésével lehet kikövetkeztetni.

Az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása körében az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a szerződést csak forint kölcsön formájában lehetett volna érvényessé nyilvánítani. Az elszámolási metodikát illetően a Kúria mind az elsőfokú bíróság által alkalmazott, mind az alperes által vázolt módszert alátámaszthatónak tartotta. Tény ugyanakkor, hogy a felek deviza alapú szerződést kívántak kötni, így a forintosítás nem lehetséges, mert a felek közös szerződéses akarata nem írható felül. A 2014/17/EU irányelv 23. cikk (4) és (6) bekezdése alapján a 20%-os plafonnal történő érvényessé nyilvánítás esetén a felek között az egyensúlyi állapot helyreállítható. Az alperes a fellebbezésében csak az elszámolás metodikáját vitatta, az adatok és műveletek elvégzésével kapcsolatban hibát nem jelölt meg, és azon túl, hogy nem ért egyet a 20%-os árfolyamkockázati plafonnal, más jogi érvet nem adott elő.

Az ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a meghaladó keresetet elutasító rendelkezését, mert az fellebbezés hiányában elsőfokon jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az ítéltábla az alperesi fellebbezés alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy történt-e az elsőfokú bíróság eljárása során olyan eljárási szabálysértés, amelyre tekintettel az elsőfokú eljárás megismétlése érdekében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére lenne szükség [1/2014. (VI. 30.) PK vélemény]. Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján azért kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes által becsatolt okirati bizonyítékokat nem vette figyelembe, illetve azokat nem megfelelően értékelte, valamint mellőzte az ügyletkötésnél eljáró ügyintéző meghallgatását. Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás világosságának és érthetőségének megítélése azonban elsődlegesen nem bizonyítási, hanem jogkérdés, amelyre nézve az elsőfokú eljárás megismétlésére nem kerülhet sor azon önmagában azon az alapon, hogy a fél az elsőfokú bíróság jogi álláspontját nem osztja. Az alperes újabb bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, de a perben – a későbbiekben kifejtett okokból – további bizonyításra szoruló tény nincs is. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére ezért a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján nem volt ok.

Az alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azt az ítéltábla annyiban egészíti ki, hogy az alperes a szerződést a DH7 törvény rendelkezései szerint forintra váltotta, és a szerződés a felperes teljesítése folytán 2007. évben megszűnt.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezett döntésével nem értett egyet, annak jogi indokait pedig csak a tisztességtelenség megállapítása körében osztotta.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perbeli szerződésben az árfolyamkockázatot a felperesre terhelő szerződési feltétel tisztességtelen. Az árfolyamkockázatra vonatkozó feltétel tisztességtelenségének vizsgálata során a 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: irányelv) rendelkezéseiből és az azt értelmező EUB ítélkezési gyakorlatából kellett kiindulni. Az EUB C-51/17. számú „Ilyés” ítéletének 4. kérdésre adott válasza alapján az összes szerződési feltétel kumulatív hatását értékelni kell, függetlenül attól, hogy az egyoldalú módosítás és az árfolyamrész alkalmazásáról szóló feltételeket a DH törvények utóbb tisztességtelennek minősítették. A három szerződési feltétel együttes hatása mellett a fogyasztó nem láthatta át, hogy a fizetési kötelezettségének módosulása mely feltételre vagy feltételekre vezethető vissza, ebből következően a fogyasztó nem volt abban a helyzetben, hogy fizetési kötelezettségét, illetve annak változási mechanizmusát előre lássa, vagy azt utóbb ellenőrizni tudja. Az átláthatóság az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltétel kapcsán tehát önmagában azért hiányzik, mert a szerződésben egyoldalú módosítási jog és árfolyamrész is szerepelt. Az árfolyamkockázatot a felperesre terhelő kikötésből eredő fizetési kötelezettség ezért nem világos és nem érthető, annak tisztességtelensége ugyanakkor csak abban az esetben állapítható meg, ha a feltétel a fogyasztó hátrányára jelentős egyenlőtlenséget okoz. Az EUB által a C-415/11. számú „Aziz” ügyben kifejtettek szerint az irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerinti, a fogyasztó kárára előidézett „jelentős egyenlőtlenség” abban az esetben állapítható meg, ha a szerződési feltétel a hatályos nemzeti jogban szabályozottnál kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza a fogyasztót. A perbeli esetben az egyensúlytalan helyzet azért állapítható meg, mert a szerződés a fogyasztónak nem biztosít egyoldalú, a saját jövedelme szerinti devizanemre való áttérést lehetővé tevő módosítási jogot. A Ptk. 241. §-a szerint ha a felek tartós jogviszonyában a szerződéskötést követően beállott körülmény folytán következik be egyensúlytalan, az egyik fél lényeges és jogos érdekét sértő helyzet, ez a bíróság beavatkozására ad lehetőséget, vagyis a jogszabály szerint az ilyen egyensúlytalanságot előidéző körülmények következményeit nem csak az egyik félnek, adott esetben a fogyasztónak kell viselnie. A perbeli szerződési konstrukció viszont nem hagy kétséget afelől, hogy az alperes nemcsak a forint-svájci frank szokásos pénzpiaci keretek között kialakuló, hanem mindenféle, akár vis maior jellegű, a szerződéskötést követő okra is visszavezethető ingadozásának a törlesztőrészlet nagyságában konkretizálódó következményét a felperesre kívánta hárítani. Ez egyben ki is zárta annak a lehetőségét, hogy a felperes eredménnyel kérhesse a bíróságtól a pénzügyi válságra visszavezethető árfolyamváltozás következményei miatt, a Ptk. 241. §-ában írt szerződésmódosítást, hiszen a fizetési kötelezettséget az ilyen okokra is kiterjedően vállalta. A bírói gyakorlat szerint nemcsak a szerződés megkötésekor ismert körülményekre hivatkozással kizárt a szerződés bíróság általi módosítása, hanem akkor is, ha a szolgáltatás-ellenszolgáltatás meghatározásakor a felek jövőbeli bizonytalansági tényezőkkel számoltak. A korlátlan árfolyamkockázat viselésének fogyasztóra való telepítéséről szóló feltételek a felek viszonyában jelentős egyensúlytalanságot okoztak, ezért alappal feltételezhető, hogy a felperes egyenrangú tárgyalási helyzetben az alacsonyabb kamat érdekében ilyen feltételeket nem fogadott volna el.

A kereseti kérelem teljesítését ugyanakkor kizárta az az alperes által helytállóan hivatkozott körülmény, hogy a perbeli szerződést a DH7 törvény alapján forintosították, amelyet a DH7 törvény 13. § (5) alapján közös megegyezéssel történt módosításnak kell tekinteni. A perbeli szerződés ugyanis nem vitásan a DH7 törvény hatálya alá tartozik annak 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján, és a peradatok szerint a felperes nem kérte a 13. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint a forintra átváltás mellőzését. A szerződés forintosítására a DH7 törvény 3. § (1) bekezdése és 7. §-a értelmében a törvény által előírt hitelezői kötelezettség alapján került sor,

amelynek eredményeként a felek deviza alapú szerződése forint alapú szerződéssé módosult. Ez a törvény 13. § (5) bekezdése szerint közös megegyezéssel módosított szerződési tartalom pedig nem hagyható figyelmen kívül.

Amennyiben az alperes a szerződést a törvény kötelező rendelkezése folytán forint alapú kölcsönre váltotta át, úgy a bíróságnak nincs lehetősége arra, hogy e kógens rendelkezéssel szemben a felperest terhelő szerződéses kötelezettséget más árfolyamon átváltva, eltérő összegben állapítsa meg. Ez ugyanis már nem arra lenne visszavezethető, hogy a korlátlan árfolyamkockázat viselésének kötelezettsége a felperest nem köti, hanem arra, hogy maga a DH7 törvény nem köti őt. Utólag pedig e törvény hatálya alól bírósági döntés útján kikerülni nem lehet.

Amennyiben valamely szerződést a jogalkotó törvénnyel módosít, úgy 2014. március 15-ét követően az új Polgári Törvénykönyv, a 2013. évi V. törvény 6:60. § (2) bekezdése értelmében a fél kérheti a bíróságtól a szerződés módosítását, vagy a szerződéstől elállhat. E jogosultságok helyett a DH7 törvény mint speciális jogszabály a 13. §-ában foglalt módon rendelkezett a fél jogairól, méghozzá akként, hogy a felperes a módosított tartalmú szerződés kézhezvételét követő 30 napon belül az alperesnél nyilatkozhatott volna a forintra váltás elutasításáról vagy a szerződés felmondásáról. Amennyiben ilyen nyilatkozatot nem tett, a DH7 törvény 13. § (5) bekezdése alapján úgy kell tekinteni, hogy a szerződés közös megegyezéssel módosult, és a módosított tartalom más, így a jelen perben érvényesített jogi eszközökkel már nem kifogásolható az eredetileg megkötött deviza alapú szerződésre való visszatéréssel és a forintosítás teljes figyelmen kívül hagyásával.

Az ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét teljesen elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az az alperes jogi képviselővel felmerült első- (40.000 forint) és másodfokú (20.000 forint) perköltség, valamint az alperes által előlegezett fellebbezési illeték (73.300 forint) viselésére. Az ítéltábla az alperesi jogi képviselő munkadíját a Pp. 67. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a ténylegesen végzett munka mennyiségére figyelemmel a (6) bekezdés szerint mérsékelt összegben határozta meg. A felperes részleges, illetékmentességre kiterjedő költségmentessége folytán le nem rótt kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Az ítéltábla észlelte, hogy az alperes a fellebbezéséhez a szükségesnél magasabb összegű, 112.225 forint illetéket rótt le, amelyből a szükségtelenül lerótt 38.900 forintot az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján az illetékes adóhatóságtól visszaigényelheti.

Budapest, 2021. április 27.

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
a tanács elnöke, előadó

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
Edina s.k.

bíró

Dr. Matosek

bíró

A kiadmány hitelül: